

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 3/2020-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Bdžochovou, Palkovičova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Michalovce č. k. 16 Cb 1/2012-913 zo 14. novembra 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Michalovce č. k. 16 Cb 1/2012-962 z 27. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], Strážske o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 Cb 1/2012-913 zo 14. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie zo 14. novembra 2018“) v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 16 Cb 1/2012-962 z 27. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 27. marca 2019“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedla, že 3. marca 2018 podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 192/2016-837 z 31. októbra 2017 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 192/2016-851 z 1. decembra 2017. Okresný súd vydal 7. marca 2018 výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 66 387 €. Sťažovateľka podala 6. apríla 2018 návrh na zrušenie výzvy spolu so žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov. Následne okresný súd napadnutým uznesením zo 14. novembra 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom dovolacie konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za dovolanie. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 27. marca 2019 tak, že ju zamietol.

3. Sťažovateľka nesúhlasí s obsahom oboch napadnutých uznesení, keďže podľa jej názoru už v čase podania dovolania bola právoplatne oslobodená od súdnych poplatkov, pretože v skoršej fáze konania, konkrétne 9. júna 2015, okresný súd vydal uznesenie č. k. 16 Cb 1/2012-621, ktorým sťažovateľku od súdnych poplatkov oslobodil. Podľa názoru sťažovateľky sa predmetné oslobodenie od súdnych poplatkov vzťahuje aj na dovolacie konanie. Analogicky poukazujúc na § 4 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) sa sťažovateľka domnieva, že dovolacie konanie je konaním o jednom z opravných prostriedkov, a teda dovolacie konanie nemožno kvalifikovať ako samostatné súdne konanie.

4. Sťažovateľka namieta, že ani v teoretickom prípade, ak by jej nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, okresný súd nesplnil zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia o zastavení súdneho konania stanovené § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, keďže okresný súd vyhotovil a zaslal výzvu na zaplatenie súdneho poplatku ten istý deň (t. j. 7. marca 2018), ako mu bolo doručené dovolanie. Je zrejmé, že okresný súd v tento deň nemohol ani z účtovného hľadiska považovať za riadne preukázané, či bol súdny poplatok podaním dovolania uhradený. Sťažovateľka považuje tento expresný postup okresného súdu za neobvyklý, neštandardný a taký, ktorý nemožno prehliadnuť.

5. Sťažovateľka rovnako nesúhlasí aj so samotným obsahom výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, keďže podľa jej názoru obsahuje viaceré formálne vady. V danej súvislosti poukázala na skutočnosť, že údaje o sídle sťažovateľky uvedené vo výzve a v doručenom pripojenom platobnom predpise sú v rozpore so zverejnenými údajmi o sídle sťažovateľky zapísanými v obchodnom registri. Text výzvy ďalej obsahuje len číslo účtu a neobsahuje ďalšie údaje, ktoré sú nevyhnutné na riadne vykonanie, nezameniteľnosť a identifikáciu bezhotovostnej platby (označenie príjemcu, variabilný symbol, špecifický symbol, konštantný symbol) a ktoré sú nevyhnutné z účtovného hľadiska. Sťažovateľka taktiež namieta, že v súdnom spise sa kópia platobného predpisu ani nenachádza, teda nemožno verifikovať údaje, na základe ktorých by sa platba súdneho poplatku mala vykonať.

6. Sťažovateľka vyslovila nespokojnosť aj s výškou vyrubeneho súdneho poplatku, t. j. so sumou 66 387 €. Odvolávajúc sa na § 6 ods. 1 a 2 zákona o súdnych poplatkoch a položku 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov sa má celková výška súdneho poplatku za dovolanie vypočítat' ako dvojnásobok 6 % z ceny predmetu konania, teda spolu 12 % z ceny predmetu konania. Zároveň však nemožno opomenúť ani skutočnosť, že celková výška súdneho poplatku v obchodných veciach môže byť najviac do sumy 33 193,50 €, teda ani za dovolanie nemôže byť súdny poplatok vyrubený vo väčšej výške.

7. Nadväzujúc na uvedené, považuje sťažovateľka výzvu a zaplatenie súdneho poplatku za nulitnú a vydanú v rozpore s § 12 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch. Sťažovateľka je ďalej toho názoru, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže postup okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení, ako aj ich samotný obsah, považuje sťažovateľka za prekvapivý, arbitrárny, nepreskúmateľný a vydaný v rozpore s dovtedy vydanými rozhodnutiami v danom konaní. Napadnutými rozhodnutiami, ako aj postupom predchádzajúcim ich vydaniu malo dôjsť k porušeniu sťažovateľkinho práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu, ktoré zahŕňa aj právo na riadne a zákonné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Keďže okresný súd nesplnil podmienku vydania riadnej výzvy, napadnuté uznesenie o zastavení konania považuje sťažovateľka za predčasné a nezákonné.

8. Sťažovateľka trvá na doterajších konštatovaniach, že sa nachádza v tiesni a jej majetkové pomery sú natoľko nepriaznivé, že priamo odôvodňujú priznanie práva na oslobodenie od súdnych poplatkov. Zároveň uviedla, že je dlhodobo v tiesni práve v dôsledku úkonov žalovaných. V súčasnosti sa nachádza po reštrukturalizácii a nedisponuje žiadnym likvidným majetkom, ktorý by mohli použiť na zaplatenie súdneho poplatku.

9. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd sa navyše v napadnutom uznesení z 27. marca 2019 vôbec nevysporiadal s opätovnou žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov a predloženými listinnými dôkazmi, ktoré oslobodenie od súdnych poplatkov odôvodňujú. Z uvedeného dôvodu tak možno napadnuté uznesenie z 27. marca 2019 považovať za nepreskúmateľné.

10. Sťažovateľka je presvedčená, že napadnutými uzneseniami a im predchádzajúcim postupom jej taktiež bola odňatá možnosť konať pred súdom, došlo k zjavnému zvýhodňovaniu žalovaných, k znevýhodňovaniu a vážnemu poškodeniu sťažovateľky a porušeniu zákazu diskriminácie. Napadnuté uznesenia okresného súdu tak považuje sťažovateľka za formálne, arbitrárne, zjavne neodôvodnené a z ústavného hľadiska neutržateľné a neospravedlňiteľné.

11. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení. Následne žiadala, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu, tieto zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň okresnému súdu prikázal, aby obnovil stav pred porušením práv sťažovateľky. Sťažovateľka si rovnako uplatnila náhradu trov konania. Súčasne navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení okresného súdu.

12. Podaním doručeným ústavnému súdu 15. októbra 2019 sťažovateľka vzniesla námietku zaujatosti členov I. senátu ústavného súdu Jany Baricovej, Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 314/2019-19 z 30. októbra 2019 tak, že sudcu spravodajcu Mojmíra Mamojku nevyhlásil z konania vedeného pod sp. zn. Rvp 1105/2019. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia tiež uviedol, že ostatní namietaní sudcovia ústavného súdu Jana Baricová a Miroslav Duriš od 17. októbra 2019 už nie sú členmi príslušného senátu ústavného súdu na rozhodovanie o ústavnej sťažnosti, keďže to patrí podľa platného rozvrhu práce ústavného súdu v znení účinnom od 17. októbra 2019 už do pôsobnosti III. senátu ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia, preto rozhodovanie o sťažovateľkou podanej námietke zaujatosti týchto sudcov stratilo už opodstatnenie.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 14. novembra 2018

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy pramení, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných

práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

19. Princíp subsidiarity zakotvuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

20. Z ústavnej sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 14. novembra 2018 sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť okresný súd v sťažnostnom konaní (okresný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodol napadnutým uznesením z 27. marca 2019). Právomoc okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom uznesení okresného súdu zo 14. novembra 2018, keďže sťažnosť v tomto prípade predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 14. novembra 2018.

21. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

III.2 K napadnutému uzneseniu okresného súdu z 27. marca 2019

22. Sťažovateľka sa prostredníctvom ústavnej sťažnosti domáha ústavnej ochrany aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu z 27. marca 2019, ktorým ako súd sťažnostný zamietol sťažnosť sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu zo 14. novembra 2018, ktorým súdny úradník zastavil dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku

za dovolanie. Sťažovateľka je toho názoru, že okresný súd zamietnutím sťažnosti odobril nesprávny právny názor súdneho úradníka prameniáci v tom, že sťažovateľku osobitne vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie a neuznal jej oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré jej bolo priznané v skoršej fáze konania. Okresný súd mal tým nesprávne aplikovať príslušné ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch, v dôsledku čoho mal postupovať svojvoľne a arbitrárne. Sťažovateľka taktiež poukázala na skutočnosť, že okresný súd súdny poplatok za dovolanie nevyrubil rozhodnutím (uznesením), ale podľa jej názoru ju iba zmätočnou výzvou neobsahujúcou podstatné náležitosti vyzval, aby tento poplatok uhradila v lehote do 10 dní odo dňa jej doručenia. Okresný súd následne dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Sťažovateľka taktiež namieta, že sudca okresného súdu rozhodujúci o jej sťažnosti sa v predmetnom uznesení riadne nevysporiadal s jej podstatnými sťažnostnými námietkami a v dôsledku toho porušil sťažovateľkou označené práva v bode 1.

23. Ústavný súd v danej súvislosti pripomína, že už viackrát (z najnovšej judikatúry porov. napr. II. ÚS 224/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015) zdôraznil, že rozhodovanie o súdnych poplatkoch – napr. o oslobodení od súdnych poplatkov, o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a podobne – spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Rozhodnutie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky, napríklad pre oslobodenie od súdnych poplatkov, patrí zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov (porov. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/09).

24. Ústavný súd taktiež judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku samo osebe ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (porov. II. ÚS 142/04, III. ÚS 344/2012).

25. Rozhodovanie o súdnych poplatkoch – o naplnení zákonom ustanovených predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriznania oslobodenia

od povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku – spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014).

26. Ústavný súd však na tomto mieste konštatuje, že je oprávnený v ojedinelých prípadoch zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o poplatkovej povinnosti, a to iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu o neoslobodení od povinnosti zaplatiť súdny poplatok došlo vzhľadom na (i) výšku súdneho poplatku, posudzovanú (ia) vo svetle konkrétnych okolností prípadu a (ib) vo svetle ekonomických (finančných) možností sťažovateľa zaplatiť tento súdny poplatok, a na (ii) fázu konania pred všeobecným súdom, k obmedzeniu samotnej podstaty práva sťažovateľa na súdnu ochranu (porov. *Jedamski and Jedamska v. Poľsko*, č. 73547/01, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 26. 7. 2005, body 60 a 66). Príčinou uvedeného stavu býva najčastejšie úplná rezignácia všeobecného súdu na vyvažovanie verejného a súkromného záujmu, prípadne nedôsledné vyvažovanie (opomenutie podstatnej „premennej“ pri vyvažovaní).

27. Aplikujúc uvedené východiská na vec sťažovateľky, ústavný súd hodnotí, že okresný súd pri rozhodovaní o poplatkovej povinnosti sťažovateľky a následného zastavenia dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku aplikoval a interpretoval § 5 ods. 1 písm. a) v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch spôsobom, ktorý je ústavne čistý a nearbitrárny. Ide o aplikáciu a výklad jednoduchého/podústavného práva (*einfaches Recht*) reglementujúceho otázku poplatkovej povinnosti za podané dovolanie.

28. Ústavný súd vzhľadom na prezentované uzatvára, že nie je oprávnený vstupovať do tejto ústavne udržateľnej interpretácie § 5 ods. 1 písm. a) v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch v situácii, keď okresný súd zvolil podľa ústavného súdu ústavne korektný výklad týchto právnych noriem. V závere okresného súdu nemožno z ústavnoprávneho hľadiska vytknúť arbitrárnosť, ktorá by zakladala porušenie sťažovateľkou označených ústavných práv.

29. V súvislosti s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia z 27. marca 2019 ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

30. Po preskúmaní napadnutého uznesenia z 27. marca 2019 ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť právnych záverov okresného súdu. Sudca okresného súdu, reagujúc na podstatné námietky sťažovateľky, sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými sťažnostnými námietkami, t. j. ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo nemožno predošlé oslobodenie od súdnych poplatkov aplikovať aj na dovolacie konanie, ozrejmil aj vyrubenú výšku súdneho poplatku a zaujal relevantné stanovisko k náležitostiam výzvy (pozri body 7 až 15 napadnutého uznesenia). Ústavný súd preto nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie daných právnych záverov. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom,

z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

31. Vzhľadom na prezentované závery ústavného súdu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky v bode 11 nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu